

Na začátku je strach.
Strach, že se utopím.
Strach z ostatních – z těch, kteří mě nenávidí, a z těch,
kteří chtějí mou kůži.
A taky strach z pravdy.

Na začátku je strach

Na ostrov se nikdy nevrátím, i kdyby přišla k mým dveřím zazvonit Jennifer Lawrencová osobně a prosila mě, abych se tam vrátil, tak to nikdy neudělám.

A ještě vám musím říct jedno: To, co vám budu vyprávět, vám bude připadat neuvěřitelné. Netvrdím, že to není banální příběh. To ne. Je to zkurvenej příběh. Jo, *zkurvenej příběh...*

Abych vás navnadil, popíšu vám následující obraz: Z propasti se k nebi vynoří bílá ruka s roztaženými prsty a pak definitivně zmizí ve vlnách. Když se od té strašidelné ruky vzdalují, všude kolem sténá vítr a do očí mě bičuje jemný déšť. Snažím se plavat, třímetrové vlny s napěněnými hřbety mě přitom zvedají a unášejí k ostrovu. Kašlu, škytám, třesu se a jsem napůl utopený.

Na začátku je strach

Další obraz:

...Barák v plamenech, já před ním klečím, pláču, řvu jako hysterka a tmu všude kolem rozřezávají policejní majáčky.

A ještě něco vám řeknu, i jemu to řeknu. Víím, že mi nebudete věřit. Nemůžu se vůbec divit. A přesto se to stalo.

Přesně takhle.

Sedí v křesle a pozoruje mě svým temným pohledem. Je vysoký a úctyhodný. Jeho černé sako muselo stát víc, než kolik já mám na účtu. Právě se podíval na hodinky. Mlčí. Kolik mu je? Pětačtyřicet? Padesát... Patří k těm mužům, kteří se musí líbit ženám.

„Kde mám začít?“ zeptám se ho.

„Na začátku,“ odpoví. „To bude nejlepší.“

„Kolik mám času?“

„Kolik budeš chtít, Henry.“

„Dobře,“ řeknu. „Samozřejmě mi nemusíte věřit.“

Neřekne nic. Nedá na sobě nic znát. Ten muž je můj otec... Má pravdu: Vraťme se tam, kde to všechno začalo...

... vraťme se na začátek.

Před začátkem

Srpnová noc: Zvuky. Řinčení, praskání, poryvy deště. Pak ostré pískání vracející se ozvěnou v zátocě, skřípání, které se podobá škrábání nehtů po nafouknutém balonu. Skřípání roste. Voda a vlny šplouchají.

Sedím v mořském kajaku a upřeně hledím do mlhové stěny. Ticho. Hladinu kolem osvětluje měsíční světlo. Zadržím dech. Z moře se vynoří černá ploutev, pak druhá, třetí, čtvrtá, až je jich jedenáct... Srdce mi bije rychleji. Z mlhy se pomalu vynořují obrovští černobílí predátoři seřazení v řadě, jako by se chystali k bitvě. Jejich trojúhelníkové ploutve září v měsíčním svitu. Pomalu začnu pádlovat jejich směrem.

Několik věcí, které byste měli vědět o kosatkách

Kosatka je superpredátor, nejnebezpečnější na zemi. Nemá žádného přirozeného nepřitele. Je na vrcholu potravního

řetězce. Je to mimořádně inteligentní zvíře. Každé stádo kosatek černých má svůj vypracovaný jazyk, dialekt, jímž se naprosto liší od ostatních stád. Je to jeden ze vzácných druhů, který dědí zkušenosti od předcházejících generací. Kosatky mají velmi vyvinutý sociální smysl.

Jenomže pak jsou tu kosatky dravé...

Jsou ještě mnohem nebezpečnější, ještě troufalejší. Křižují oceány v naprostém tichu a – většinou – osaměle. Říkají se jim také vražedné velryby. Neváhají útočit na velké mořské savce, na tuleně, lvouny, sviňuchy, a dokonce i žraloci a velryby z nich mají obavy. Kosatky dravé strach neznají. Jsou to dokonalí zabijáci...

Kosatka je predátor, který nemá soupeře, ale na člověka útočí jen velmi zřídka, s výjimkou těch žijících v zajetí. Nejlepší by bylo vyhnat všechny turisty a všechny lodě okupující od června do října jejich teritorium – je to i *moje* teritorium – a nechat kosatky na pokoji. Jako to dělám v tu srpnovou noc tiše já. V kajaku. V tuto hodinu, kdy jsou tady jenom ony a já. Jen je pozdravím. Podívám se, jak proplují kolem. Nechám je žít. I ony nechají žít mě. Nikdy na mě nezaútočily. Nikdy se mě nesnažily vytrhnout ze života. Sežrat mě. *Zabít mě.*

Proč nejsou někteří lidé schopni jednat jako ony?

Kosatka dravá je nejkrutější mořský savec, ale člověk je nejkrutější ze všech savců vůbec.

To je známá pravda. Jen jsem na ni musel přijít sám.

Říjnová noc: Vlny narážejí do lodě. Za ní se rozevívá hrdlo, mužské hrdlo. Zvedne oči k nočnímu nebi. Kolem měsíce proletí nějaký mořský pták a otiskne se jí do zornice. Do její tmavé zornice. V koutku oka se objeví slaná slza. Otevřená ústa má dokořán a mělce dýchá. Srdce jí vystoupilo tak vysoko, až má pocit, že ho vyplivne na kluzkou lodní palubu.

Za zády se jí opět ozve kovové skřípání. Ostrý, rezavý zvuk. Jako kdyby tam někdo něco brousil. Skrz oka v síti jí vítr načechrá vlasy.

Představte si její strach. Je jí teprve sedmnáct. Jestli to vůbec dokážete, představte si, jaký musí mít strach. Tak obrovský, že člověku rozdrtí kosti a že mu nafoukne srdce, takže má pocit, že mu v hrudi vybuchne. Strach, který člověku stiskne svaly jako namočená lana, která na slunci vyschnou a ztvrdnou.

Lodní můstek se kymácí na vlnách a jí dá strašnou práci udržet rovnováhu, hlavně když má na ramenou a na hlavě tu těžkou rybářskou síť. Přes vlasy cítí její uzly, vdechuje pach mořských řas, ryb, nafty a soli, z něhož se jí zvedá žaludek. Nemá vůbec tušení, co tady dělá, jen cítí na ramenou váhu mokrých zamotaných páchnoucích lan, chaluh, které se podobají poutům a řetězům. Cítí, jak ji tíží a smáčejí. A navíc ten déšť, který jí buší do hlavy. Chtěla by vidět víc, ale je taková tma, taková tma...

A přesto tam je – blízko. V očích se jí objeví záblesk, když si stoupne před ní a zpod kapuce na ni pohlédne.

Trvá to jen vteřinu, ale je tam, v jejích panenkách. Čeká na ni. Škytne hrůzou. Chytí se kluzkého okraje paluby, ale všechno kolem jsou jenom stíny, mraky podobající se černé vatě, srpek bledého pokrouceného měsíce připomínajícího pařát, černé stromy na pobřeží, vítr a prostor svírající malou šalupu, plný háků a zrezivělých hran, které ji už zranily.

Mezi rumpálem a kabinou, tam, kde dokončí svou odpornou práci.

„Neměla jsi o tom mluvit,“ řekne.

Má chladný vzdálený hlas.

„Teď už to chápeš?“

Chvillemi tančí na jedné, chvillemi na druhé noze a upírá na ni oči. Ona se celá třese. Má otevřená vyschlá a lepavá ústa. Najednou si krkne. Obejme ji oběma rukama kolem toho magmatu tvořeného sítí, lany a chaluhami, jako by ji vyzýval k tanci, k nějakému absurdnímu tangu. A pak do ní strčí.

„NE!“

V tu chvíli se jí neobjeví před očima obrazy z dětství, jak se o tom mluví ve filmech a románech... Je sama. V té říjnové temné noci není nikdo jiný než ona a on. Před sebou vidí jen tmavou, hrozivou masu obrovského válcovitého rumpálu omotaného oranžovými bójkami a závoj sítě, která ji ještě spojuje s lodí. Linie ponoru, linie života. Vzápětí do ní znovu strčí a ona přepadne dozadu, do prázdna. Spolkne ji temná, studená voda. Ote-

vře ústa, aby se nadechla, lokne si a začne kašlat. Bojuje, aby ji tíha sítě nestáhla pod vodu, ale vlny do ní buší, zalévají ji, pak se na okamžik vzdálí a znovu na ni útočí. V hlavě jí vybuchne panika a hrůza. Vykřikne, ale vzápětí se znovu napije, škytá a žaludek se jí plní mořskou vodou. Motor změní rytmus a loď ji najednou obrovskou rychlostí vleče za sebou. Zmítá se a točí kolem své osy jako káča.

Rukama poslepu hledá v okách sítě východ a nehty zatíná do lan. Tělo jí v ledové vodě ztuhne. Je strašně ledová. Zmocní se jí závrať. Jak loď zrychluje, cítí, že se potápí do hlubin. Nějaká velká ryba, platýz nebo losos, se zmítá vedle ní. Hlava jí mizí ve vlnách jako splávek rybářského prutu. Pak se znovu vynoří a přitom se pokračně zoufale snaží nadechnout mořského vzduchu. Jde jí to čím dál hůř. Vzduch jí chybí čím dál víc... Na vteřinu spatří v pohybuující se slané temnotě všechno, pochopí všechno, před očima se jí v jediném průzračném zářivém záblesku promítne celý její život.

Ještě dávno předtím, než nad mořem začne svítat, je mrtvá.

Oči má otevřené jako panenka, její pokožka mezi oky sítě zbělá a leskne se jako rybí kůže.

Tak se to asi muselo stát, aspoň tak si to představuji.